

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-315/20 TEAG Thüringer Energie AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez TEAG Thüringer Energie AG

(Sprawa C-467/23 P)

(2023/C 321/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: TEAG Thüringer Energie AG (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., TEAG / Komisja (T-315/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-315/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-315/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 ⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., 406 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 337 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-317/20 EnergieVerbund Dresden GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EnergieVerbund Dresden GmbH

(Sprawa C-468/23 P)

(2023/C 321/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: EnergieVerbund Dresden GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., EnergieVerbund Dresden / Komisja (T-317/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-317/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-317/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).